

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla *Budapesten, 2008. év november hó 20. napján, 2009. év február hó 3. napján és 2009. év május hó 7. napján* megtartott nyilvános, folytatólagos fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előre kitervelten elkövetett emberölés büntette miatt I. r. vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.988/2005/63. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott előre kitervelten elkövetett emberölés büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 166. § (2) bekezdés b./ pontja szerint is minősíti.

Az I. r. vádlottal szemben a kiszabott börtönbüntetés tartamát 9 (kilenc) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét 9 (kilenc) évre súlyosítja.

A II. r. vádlottal szemben a büntetés fele részének kitöltése után esedékes feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítélet mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

A III. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott fegyházbüntetésbe beszámítja.

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 201.090,- (kettőszázegyezer-kilencven) forint, a III. r. vádlottat 32.400,- (harminckettőezer-négyszáz) forint bünygyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 14.B.988/2005/63. számú 2007. december hó 3. napján kihirdetett ítéletében bűnösnek mondta ki I. r. és III. r. vádlottat felbujtóként, II. r. vádlottat bűnsegédként, előre kitervelten elkövetett emberölés büntetében (Btk. 166. § (2) bekezdés a./ pontja).

Ezért az I. r. vádlottat 5 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra, a II. r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra, a III. r. vádlottat 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottak által előzetes fogvatartásban, I. r. és III. r. vádlott esetében a házi őrizetben eltöltött

időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Megállapította, hogy I. r. vádlott esetében 4, III. r. vádlott esetében 5 nap házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek. A II. r. vádlott tekintetében akként rendelkezett, hogy a büntetés fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mind a három vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett, a vádlottak és védőik a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.539/2006/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és a vádlottak büntetésének súlyosítását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú fellebbezések alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett lényegében hiánytalanul teljesítette az ügyfelderítési kötelezettségét, az I. r. vádlott beszámítási képességét érintő megalapozatlanság kivételével.

A Fővárosi Ítéltábla tárgyalási formára áttérve a Be. 366. § (6) bekezdése alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által elbírált bűncselekmény a megállapított jogi minősítéstől eltérően a Btk. 166. § (2) bekezdés b./ pontja szerint nyereségvágyból elkövetettként is minősülhet, egyben elrendelte az I. r. vádlott igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatát.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének fellebbezéséhez mellékelt rokkantsági határozat orvosi adatai, az elsőfokú bíróság által felhasznált igazságügyi elmeorvosi szakvélemény keletkezésének három évvel korábbi időpontja, és az elmebetegség „legfeljebb” enyhe mértékű korlátozottságának ítéletben történő megállapítása miatt tartotta szükségesnek az I. r. vádlott elmeállapotának ismételt vizsgálatát. Szakértőül a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar Igazságügyi és Biztosítás-orvostani Intézetét rendelte ki. A beszerzett szakértői vélemény az alapszakértői véleménnyel ellentétben azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor teljes beszámítási képességgel rendelkezett. Az eltérő tartalmú véleményre tekintettel az ügyben eljáró valamennyi orvosszakértőt kihallgatta. Mivel a vélemények a kihallgatást követően is eltérőek maradtak az ellentmondás feloldása érdekében az Egészségügyi Tudományos Tanács Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testületet rendelte ki.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a tárgyaláson a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta. A tényállásnak a bizonyítás anyagával kiegészítésére, a bűncselekmény nyereségvágyból elkövetettkénti minősítésére,

mindhárom vádlottal szemben lényegesen súlyosabb büntetés kiszabására, I. r. és II. r. vádlottakkal szemben is a törvényes fegyházfokozat megállapítására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében vitatta az Egészségügyi Tudományos Tanács Szakértői Testületének elmeorvosszakértői véleményét, és a jogi minősítés megváltoztatását célzó indítvány megalapozottságát. Mivel álláspontja szerint a szakértői vélemény számos hibában szenved, az ellentmondásokat a védence javára kell értékelni, ezért az alapszakértői vélemény elfogadása mellett az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott védője védence büntetésének további enyhítését indítványozta, ugyanakkor osztotta a bűncselekmény súlyosabb minősítésére vonatkozó jogi álláspontot azzal, hogy a jogi minősítés az ítéletben nem nevesített, azonban a bíróság az ítélet tényállásában és indokolásában a védence terhére figyelembe vette. A büntetés enyhítését célzó kérelmét a jelentős időmúlással, védence fiatal felnőtt korával, megváltozott személyi, családi és egészségi körülményeivel indokolta. Kiemelte az I. r. vádlott befolyását a II. r. vádlottra, amelyet az elmeorvosi szakvélemény megállapítása is alátámaszt, miszerint a befolyásolható, könnyen sodródó és csábítható II. r. vádlott számára a cselekménnyel végleges szakítás megoldhatatlan feladatot jelentett.

A III. r. vádlott védője vitatta a III. r. vádlott felbujtói magatartását az elkövetett bűncselekményben, mivel álláspontja szerint csak a bűnsegédi bűnrészesség róható a terhére. Az emberölés felbujtója, vagy a bérgyilkos személyét megtaláló román állampolgár, vagy a telefonon a bérgyilkossal a részletekben megállapodó az I. r. vádlott volt. Perbeszédében kifogásolta az ítélet büntetést kiszabó rendelkezéseinek belső arányait és utóbbira is alapozva a III. r. vádlott büntetésének enyhítését indítványozta.

Az ellentétes tartalmú fellebbezések közül az ügyész fellebbezése volt részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet felülbírálatkor észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet történeti tényállásának megállapításához a tárgyalás anyagává tette és felhasználta bizonyítékként az eljárás során elhunyt sértett édesapjának és az 1. számú tanúnak a vallomását halotti anyakönyvi kivonatok beszerzése nélkül. Mivel az okirat hiányában a vallomás bizonyítékként való értékelésére nem kerülhetett volna sor, a másodfokú bíróság pótolta a mulasztást, és a beszerzett iratok ismertetésével a tanúvallomások bizonyítékként felhasználhatók.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet tényállását a Be. 352.§ (1) bekezdése alapján a Be. 363.§ (2) bekezdés b./ pontja értelmében a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredményével az alábbiak szerint **egészíti ki**:

- Az I. r. vádlott 1990. óta a hangulati élet szélsőséges emelkedettségének, illetve nyomottságának váltakozásával jellemzett elmebetegségben, bipoláris affektív zavarban szenved. Betegsége 1993. és 2001. decembere között kompenzált állapotban volt; a bűncselekmény elkövetése idején képes volt arra, hogy cselekménye következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelően cselekedjék. A bizarr, nagyzasos, származtatásos gondolattartalmak nem állnak összefüggésben a cselekményével, azok nem korlátozzák a beszámítási képességét, amint az elkövetés idején esetleg fennálló enyhe fokú hangulati emelkedettség vagy nyomottság sem.

Ezzel egyidejűleg az elsőfokú ítéletből *mellőzi* az elsőfokú bíróságnak az I. r. vádlott beszámítási képessége legfeljebb enyhe fokú korlátozottságára vont következtetését.

- A II. r. vádlott gyermeke 2007. szeptember 27-én született, férjétől különváltan él.

- Az I. r. és a III. r. vádlott házasságát a bíróság 2008. szeptemberében felbontotta.

Az első kiegészítést az ítélőtábla a 1015-28/ETT/ISZT/2009. számú, 2009. április 15. napján kelt igazságügyi orvosszakértői vélemény és lelet alapján állapította meg. A szakvélemény az I. r. vádlott teljes orvosi dokumentációja, a korábban keletkezett szakvélemények és elmevizsgálat adatai, valamint a vádlottnak a Szakértői Testület által 2009. év április hó 3-án elvégzett személyes vizsgálatán alapul, és tartalmában megegyező a Fővárosi Ítélőtábla által kirendelt és személyesen is kihallgatott orvosszakértők szakvéleményében kifejtettekkel, szemben a korábban kirendelt orvosszakértők véleményével.

A vádlott 1990-től elmebeteg, de nem szenved a korábbi kezelése során a pszichiáterek által megállapított tudathasadásos elmebetegségben. Betegsége valamennyi igazságügyi elmeorvosszakértő által megállapított diagnózis: bipoláris affektív zavar, amely a bűncselekmény elkövetésekor kompenzált állapotban volt. Heveny elmebeteg tünetei jelentkezésekor sem a mániás, sem a depressziós állapotában nem képes hosszas, összerendezett, célirányos tevékenység elvégzésére; utóbbi állapotok jól körülhatárolhatóak és néhány napig állnak fenn. A cselekmény és annak előkészítése közötti időszak nem igazolja a hypomán vagy szubdepresszív állapot fennállását. A bizarr, nagyzasos, származtatásos gondolattartalmak nem állnak a cselekménnyel összefüggésben, és azok sem korlátozzák az I. r. vádlott beszámítási képességét.

Az új, minden tekintetben megalapozott, az ítélőtábla által elfogadott igazságügyi orvosszakértői véleményekre figyelemmel az elsőfokú ítéletből mellőzte az elsőfokú bíróságnak a beszámítási képesség enyhe fokú korlátozottságára vonatkozó megállapítását.

A további kiegészítéseket a vádlottak személyi körülményei körében tett nyilatkozataira alapította a másodfokú bíróság.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás hiánytalan és megalapozott, a felülbírálat alapját képezi.

A Fővárosi Bíróság alapos, körültekintő, a releváns tényekre kiterjedő részletes bizonyítási eljárást folytatott le, és annak eredményeként pontos, megalapozott történeti tényállást állapított meg. Lelkiismeretesen teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét és észelve a vádlottak vallomásában mutatkozó, a vádlott-társ cselekvőségét hangsúlyozó, míg saját elkövetési magatartásukat, a kezdeményező szerepet, illetőleg az elkövetésben vállalt feladatot csökkentő előadásukat körültekintően megvizsgálta. A beszerzett és felhasznált bizonyítékokat összevetette, egyenként és összhatásukban is elemzően értékelte. Számot adott a vádlottak vallomásaiból elfogadott körülményekkel kapcsolatos bizonyítékokat értékelő tevékenységéről, és meggyőzően indokolta hogy mely bizonyítékokat milyen okokra alapítottan fogadott el, és a vádlottak vallomásának egyes részleteit miért vetette el. Mérlegelését logikusan, az ésszerű gondolkodás szabályai szerinti következtetésekkel végezte el, a felhasznált bizonyítékokat részletesen felsorolta. Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta annak, hogy a II. r. vádlott vallomását miként erősítette meg a III. r. vádlott előadása, majd az I. r. vádlottal való házasságkötés és nyilvánvaló összebeszélés után miként került sor új tartalmú, a II. r. vádlottat terhelő, egybehangzó vallomásra, amelyet alappal vetett el.

A Fővárosi Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és részben a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a cselekményt nem minősítette nyereségvágyból elkövetettnek, az előre kiterveltséggel kapcsolatos jogi indokolása pedig pontosítást indokolt.

A Fővárosi Bíróság megalapozottan állapította meg az előre kitervelt elkövetés feltételeit, alapelemeit, folyamatát. Ellenben annak mozzanatait a vádlottak tevékenységének a körében értékeli, noha nem ők hajtották végre az ölési cselekményt. A bűncselekmény minősítő körülményét, így az előre kitervelt elkövetési módot is a tettes magatartása oldaláról kell megvizsgálni és minősíteni, a járulékos magatartások ehhez kapcsolódnak. A felülbírált ügyben a bérgyilkos hajtotta végre a sértett megölését, aki előre kitervelte az elkövetést.

A végrehajtásért ígért/kialkudott pénz ellenében számba vette az emberölés végrehajtásának módját, formáját, idejét. Az iratokból kitűnően a sértett személyének a megtekintése után döntött a végrehajtás konkrét módjáról, ekkor kérte az elkövetés eszközéül szolgáló kábel beszerzését. Az elkövetésnek szinte valamennyi részletét előre kidolgozta. Az I. r. vádlott által finanszírozott hamis útlevéllal kiutazva megismerte a helyszínt, alaposan szemrevételezte a sértettet (az étteremben, ahol a sértett az I. r. és II. r. vádlottal vacsorázott a bárpultnál elhelyezkedve figyelte, majd tüzet kért tőle). Megbeszélte az I. r. és II. r. vádlottakkal

a lakáskulcs és a végrehajtáshoz kért eszköz, a kábel elrejtésének a helyét, az elkövetés idejét, egyeztetette a lakásba való bejutást, a holttest elásásához is beszerezte az ásót, végül nem vett abban részt. A tervezés hosszasan, részben telefonos egyeztetéssel, másrészt már személyesen zajlott. Az élet elleni tettesi cselekmény végrehajtásának előzetes megtervezését/szervezését céltudatosság, tervszerűség jellemezte. Az ölési cselekmény részleteit átgondolta, számba vette a végrehajtást akadályozó, vagy segítő tényezőket. E tervezésbe természetesen bevonta az őt megbízó, a sértett megöléséért pénzt fizető részeseket, akik egyben segítettek az ölés végrehajtása feltételeinek biztosítását. Az I. r. vádlott a felbujtói, a II. r. vádlott bűnsegédi tevékenysége részesi magatartás, amely járulékos jellege folytán azonos a tettesi cselekmény jogi minősítésével, ezért a felbujtók és a bűnsegéd magatartása is előre kitervelten elkövetettként minősül. E korrigálással helyes és teljes az elsőfokú bíróság előre kiterveltség körében adott indokolása.

A bírói gyakorlat minden esetben nyereségvágyból elkövetettnek minősíti a bérgyilkosságot, amikor az elkövető pénzt kap a felbujtótól, az anyagi előny megszerzése érdekében hajtja végre az ölési cselekményt. Az I. r. vádlott a történeti tényállásban részletezett előzmények után bérgyilkost keresett az őt sanyargató sértett életének kioltására és a román állampolgárságú elkövető 3 millió forint ellenében elvállalta a cselekményt, amelyből 1 millió forintnak megfelelő összeget az elkövetés másnapján megkapott, a további 2 millió forint kifizetését az I. r. vádlott saját és a II. r. prostitúciós bevételeiből ígérte teljesíteni. E tényeket az elsőfokú ítélet tényállása tartalmazza, ezért állapította meg a Fővárosi Ítéltábla előbb az eltérő jogi minősítés lehetőségét, majd a másodfokú ítéletben - ekkor már az ügyészi indítvánnyal is egyezően - e további minősítő körülményt.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a vádlottak cselekményét a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a./ és b./ pontjai szerint minősülő előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntettének minősítette, amelyet az I. r. és III. r. vádlott felbujtóként, II. r. vádlott bűnsegédként követett el.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a III. r. védő álláspontját a tekintetben, hogy a III. r. vádlottnak már nem kellett felbujtania az elkövetőt, mivel azt már egy román állampolgár megtette, illetve az I. r. vádlott a telefonon történő egyeztetéskor. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított történeti tényállásból más következik, és megállapítása összhangban van az ítélet indokolásával és az iratok tartalmával is. A III. r. vádlott az elsőfokú bíróság által elfogadott nyomozati vallomásában elmondta, hogy ő tárgyalt a bérgyilkossal több alkalommal is, miközben az I. r. vádlottal folyamatosan távbeszélőn egyeztetett. A román állampolgár feladata a megfelelőnek tartott személlyel való találkozás megszervezése volt, de a konkrét bűncselekményre való felbujtás az elkövető szándékának kialakítása a III. r. vádlott részéről következett be, az I. r. vádlottal pedig az ölési cselekményt pénzért elvállaló tettes tárgyalt a részletekről, a kivitelezésről.

A Fővárosi Bíróság a büntetés kiszabását meghatározó alanyi és tárgyi enyhítő és súlyosító körülményeket alapvetően helyesen feltárta, de nem a kellő súllyal, és az ítélet belső arányait sem megfelelően szem előtt tartva értékelte.

A másodfokú eljárásban alkalmazott minősítő körülmény - nyereségvágy - tovább emeli a cselekmény egyébként is jelentős tárgyi súlyát, és az I. r. vádlott esetében már nem enyhít az elsőfokú bíróság által figyelembe vett enyhe fokban korlátozott beszámítási képesség.

Mind a három vádlott esetében jelentős az időmúlás, amely objektív büntetés-csökkentő tényező, noha a külföldön folyó, több országot érintő nyomozás és a bonyolult nyomozati cselekmények részben indokolták az eljárás elhúzódását.

Az I. r. és a III. r. vádlott büntetlen előélete, míg II. r. vádlottnál fiatal felnőtt kora (az eljárásban többször helytelenül felhívott 18 és fél éves korával szemben 20. életévét haladta meg két hónappal) kisebb súlyú enyhítő tényező, az élet elleni támadás kiemelkedő tárgyi súly, a bűncselekmény kétszeresen minősített jellege mellett.

Az elsőfokú bíróság a II. r. és a III. r. vádlottak nyomozati vallomására tényállást alapított, ezért a beismerő vallomás javukra nyomatékos enyhítő tényező. Az I. r. vádlott részbeni beismerő vallomása a tétlessel történő megállapodás körében az ellentmondásos vallomásai ellenére is kisebb súllyal a javára szóló büntetést csökkentő tényező. Ellenben a fiatal felnőtt II. r. vádlott felé a kezdeményező szerepe, a neki kiszolgáltatott lány bűncselekménybe vonása súlyosító tényező.

Jelentős súlyú enyhítő körülmény a sértett durva közrehatása. Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárása kiterjedt az I. r. vádlott bántalmazására vonatkozó vallomásának igazolására, és a tényállásnak részét képezi az I. r. vádlott sérelmére elkövetett, általa egyre nehezebben viselt tettlegesség. A durva sértetti magatartás miatt az I. r. és a II. r. vádlottak azonban nem voltak abban akadályoztatva, hogy a törvényes megoldást igénybe vegyék, vagy a sértettet elhagyják.

Az I. r. a beszámítási képességét a bűncselekmény elkövetésekor nem érintő elmebetegségben és szervi betegségekben is szenved, amely további enyhítő tényezőként befolyásolja a büntetés kiszabását.

A II. r. vádlott kiskorú, 2 éves gyermekéről egyedül gondoskodik, tanul, változtatott életmódján, és a cselekmény elkövetésében való részességét elősegítette jellemének kiforratlansága, sodorható személyisége, és az I. r. vádlott ráhatása, amelyek javára jelentős büntetést csökkentő tényezők. A bűnsegédi bűnrészesség további enyhítő tényező. Ellenben nem hagyható figyelmen kívül a II. r. vádlott részvétele az ölés utócselekményeiben, a holttest elszállításában, elásásában, a bűncselekmény nyomainak eltüntetésében, további súlyosító körülményként hatnak a büntetés mértékének meghatározásában.

Összességében értékelve a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket az I. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés törvénysértően enyhe, annak jelentős súlyosítása volt indokolt. Az I. r. vádlott személyi társadalomra veszélyessége jelentős, mivel ő indította el a bűncselekmény elkövetését, rávette a III. r. vádlottat, hogy az általa felajánlott ellenszolgáltatással keressen olyan személyt, aki a sértett életét kioltja, majd az elkövetéshez konkrét segítséget nyújt. Biztosította a tettes utaztatásának és a bűncselekmény elkövetésnek fizikai és anyagi feltételeit, majd fizette az elkövetőt. Az ő magatartása nélkül nem került volna sor a sértett megölésére. Ennek ellenére a másodfokú bíróság a büntetést a Btk. 87. § (2) bekezdés a./ pontjának alkalmazásával állapította meg helyt adva az ügyész súlyosítást célzó fellebbezésének. A felemelt tartamú főbüntetés mellett a mellékbüntetést is arányosan súlyosította. A Fővárosi Ítéltábla annyiban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a vádlott betegségeire tekintettel a Btk. 45. § (2) bekezdésének alkalmazásával a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébb - a törvény által irányadó fegyház helyett - börtönben megállapítása helytálló, ezért e rendelkezést helybenhagyta.

A II. r. vádlottal szemben a súlyosabb minősítés ellenére a fentiekben felsorolt enyhítő körülményekre, a méltányolható személyi körülményekre a Btk. 87. § (3) bekezdésének alkalmazására az ítéltábla is lehetőséget látott. A kiszabott főbüntetés mértékének további csökkentése azonban törvénysértő büntetés kiszabást eredményezne, a végrehajtási fokozat eggyel enyhébben, börtönben történő megállapítása helybenhagyásával. Mellőzte azonban a feltételes szabadságra bocsátás speciális rendelkezésének alkalmazását, hangsúlyozva a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyát. A kiszabott büntetés egyéniesített, differenciált, igen méltányos, lényeges súlyosítása azonban nem indokolt.

A III. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés, a másodfokú eljárásban alkalmazott súlyosabb jogi minősítés mellett vált tetterányossá, és így megfelel az arányosság büntetés kiszabási elvének. E vádlott személyi társadalomra veszélyessége és cselekményének tárgyi súlya kisebb, mint az I. r. vádlotté, ezért nem értett egyet a másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó indítványával, de az új minősítés tükrében a védő fellebbezésében foglalt érveit sem osztotta.

A vádlottakkal szemben kiszabott büntetések alkalmasak a büntetési célok hathatós biztosítására.

A fentiekben részletesen kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

A III. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a Btk. 99. §-át felhívva beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § kizárja.

B u d a p e s t, 2009. év május hó 7. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró***

***Dr. Kiss Sándor s.k.
bíró***

A Fővárosi Bíróság 14.B.988/2005/63. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.29/2008/31. számú ítéletében foglalt változtatások mellett I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben jogerős és végrehajtható!

B u d a p e s t, 2009. év május hó 7. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

Kiadmány hitelül:

tisztviselő